

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Honusovou v právní věci

žalobce: **Ing. P. Z.**

proti

žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

**o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2024 č. j. MSK 69978/2024 ve věci
přestupku**

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 29. 5. 2024 č. j. MSK 69978/2024 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou krajskému soudu dne 30. 7. 2024 domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 5. 2024 č. j. MSK 69978/2024, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Opavy (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 4. 2024 č. j. MMOP 70057/2024, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 ve spojení s § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů

Shodu s prvopisem potvrzuje I.Ch.

(zákon

o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 4 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě vymezil tyto žalobní body:

- 1) Žalobce předně namítl, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jeho odvolacími námitkami. Rozporoval, že držel za jízdy v pravé ruce u pravého ucha hovorové nebo jiné zařízení. Žalobce uvedl, že vlastní mobil RealMe RMX2155 (dále jen „mobil“), kdy žádný jiný telefon nepoužívá a nevlastní, a v tomto má dvě SIM karty, jednu na soukromé a jednu na služební hovory. Ke svému autu zn. Tesla uvedl, že se startuje pomocí karty podobné platební kartě, tuto kartu je možné nahrát do mobilu a žalobce ji používá k nastartování vozidla. Mobil komunikuje s Teslou a její obrazovkou pomocí Bluetooth datového propojení. Pokud žalobce jede sám, položí mobil na přední sedadlo, aby byl blízko obrazovky. Pokud žalobce potřebuje telefonovat, bere mobil s sebou, což je vysvětlení, proč někdy mobil na sedadle byl, a jindy ne. Žalobce uvedl, že v čase míjení s autem Policie ČR (dále jen „Policie“) mu nevěnoval žádnou pozornost a soustředil se na jízdu (90 km v hod. dle tempomatu), ruce měl přitom na volantu, nevylučuje však, že si pravou ruku protáhl nebo se s ní podrbal ve svých černých vlasech. Žalobce rozhodně netelefonoval, ani nedržel mobil v ruce, k tomu má v autě HandsFree sadu s ovládáním přímo z volantu. Dle žalobce zahlédnout za jízdy v tmavomodrém autě červonosou osobu vysokou 195 cm, která drží u ucha mobil s černou obrazovkou je dost obtížné. Žalobce za jízdy mobil v ruce rozhodně nedržel. Žalobce dále uvedl, že neměl nikdy konflikt s Policií, ani žádné „trestné body“. Poté, co ho Policie zastavila a sdělila, čeho se dopustil, žalobce požádal, zda může zavolat svému staršímu bratru, viz hovor v 11:58 hod. Věděl, že mobil neměl v ruce, ale měl strach jít do sporu s Policií. Poté žalobce volal bratru ještě v 12:12 hod. Nakonec žalobce telefonoval ještě svému nadřízenému a informoval ho, k čemu při jeho pracovní cestě došlo. Po odjezdu hlídky žalobce nafotil historii hovorů.
- 2) Dále žalobce brojil proti nepoužitelnosti videozáznamu. Žalobce sice souhlasí se závěrem, že jej nelze použít k prokázání držení mobilu u ucha, ale lze jej rozdělit na jednotlivé snímky, což žalobce učinil, a na jednom z nich lze při podrobném zkoumání vidět žalobcovu pravou ruku na volantu.
- 3) Žalobce rovněž namítl, že správní orgán I. stupně uvedl špatně datum a čas spáchání přestupku. Policie ČR neměla správně nastavený čas v kameře. Policie, ani žalobce tak neznají přesný čas spáchání přestupku. Přesto žalobce využil kamerový záznam, aby zjistil čas, jaký uplynul mezi okamžikem, kdy se s Policií ČR míjeli, do doby příjezdu na čerpací stanici Gold. Od míjení aut do okamžiku odstavení žalobce uplynulo 70 sekund. Pak stáli na silnici 15 sekund a po dalších 50 sekundách dojeli na čerpací stanici. Celkem to trvalo 135 sekund, tedy něco přes 2 minuty. Na čerpací stanici dojeli v 11:53 hod. Údajný přestupek se tedy musel dle těchto výpočtů stát v čase kolem 11:51 hod., nikoliv v čase 11:58 hod., jak je uvedeno v prvostupňovém rozhodnutí. To již žalobce telefonoval se svým bratrem. Žalobce má za to, že se dne 14. 2.

2023 v 11:58 nedopustil dopravního přestupku, proto také svým podpisem potvrdil, že přestupek neuznává a chtěl jej projednat ve správním řízení.

- 4) Dále žalobce rozporoval závěr správního orgánu I. stupně, že žalobce upravoval protokol volání. Žalobce dne 16. 2. 2024 sepsal své vyjádření podezřelého ke spáchání přestupku pro správní orgán I. stupně, konkrétně: „*Jako přílohu zasílám výpis hovorů jak od operátora (Vodafone, T-Mobile), tak také přímo z mobilu. Poslední hovor proběhl v 11:40 u motorestu Kukačka, následně další až v 12:12 na čerpací stanici Gold. V tomto mezidobí žádný telefonní hovor neprobíhal.*“ V tomto dokumentu však žalobce udělal chybu. Opisoval časy hovorů ze svého mobilu a u hovoru svému bratrovi se přehlédl o řádek a místo času prvního volání z čerpací stanice Gold se souhlasem policistů v 11:58 hod. opsal až čas druhého telefonátu bratrovi v 12:12 hod. Správní orgán si to mohl vyložit tak, že žalobce přiznal až hovor ve 12:12 hod. a hovor v 11:58 hod. úmyslně zatajil, přičemž to byl čas telefonování během míjení se s Policií. Dle tvrzení žalobce to však není pravda, hovor v 11:58 proběhl na čerpací stanici Gold za přítomnosti Policie ČR. Ve výpisu hovorů jsou pak správně uvedeny oba hovory. Jednalo se o pochybení žalobce, nikoliv o úmysl. Žalobce žádným způsobem nepozměňoval výpis hovorů, ani žádný jiný dokument.
- 5) V dalším žalobní bodě žalobce brojil proti rozdílům ve výpovědích policistů a také zpochybnil jejich pozorovací schopnosti a komunikaci v tak krátkém časovém úseku (max. půl sekundy). Žalobce konstatoval, že policista P.K.. popsal situaci tak, že údajné protiprávní jednání žalobce měli oba policisté vidět v podstatě současně, zatímco policista M.S. popsal situaci tak, že byl na údajné protiprávní jednání žalobce upozorněn svým kolegou K. a teprve pak zaměřil svůj zrak do vozidla žalobce. Policisté tak popsali situaci rozdílně, čímž se žalovaný nezabýval. Vzhledem k výpočtům, kdy žalobce vycházel z možné vzdálenosti jeho auta a auta policistů, jakož i z odhadu rychlosti obou vozidel, kdy Policie jela rychlostí cca 74-80 km/h a žalobce 90 km/h (dráha = rychlost x čas), je zcela nemožné údajné protiprávní jednání žalobce s jistotou a prokazatelně zpozorovat. Žalobce vypočetl čas, který měli policisté na vyhodnocení situace, v délce max. 0,5 vteřiny. Žalobce vyšel z toho, že se obě vozidla míjela příliš vysokou rychlostí, aby bylo možné zpozorovat přestupkové jednání, navíc za situace, kdy policista M. S. uvedl, že skutek zprvu neviděl sám, ale byl na něj upozorněn kolegou.
- 6) Závěrem žalobce namítl nedostatečné uplatnění zásady presumpce neviny, neboť byl uznán vinným pouze na základě výpovědí dvou policistů. Žalobce uvedl s odkazem na blíže nespecifikovaný nálezný Ústavního soudu, že není možné upřednostňovat tvrzení policistů oproti obviněnému z přestupku. Správní orgán tak dle názoru žalobce dostatečně nedbal na presumpci neviny a zásadu, podle níž je v pochybnostech nutné rozhodnout ve prospěch obviněného.
U tohoto obtížně zachytitelného přestupku je třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů.
3. Žalovaný ve vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť převážná část žaloby pouze opakuje námitky, které žalobce uvedl již ve správním řízení, s nimiž se žalovaný vypořádal.
4. K otázce tvrzených časů uskutečněných telefonních hovorů, resp. pozměnění výpisu hovorů, žalovaný uvedl, že hodnotil podklady, které sám žalobce v řízení předložil. Teprve

nyní žalobce uvádí, že v těchto podkladech jsou chyby – posouzení věrohodnosti tohoto tvrzení ponechává žalovaný na úvaze soudu, současně konstatuje, že tuto skutečnost nemohl předjímat. Bez ohledu na to platí, že přestupkem není uskutečnění hovoru, nýbrž samotné držení telefonu.

Ke zpochybnění přesného času přestupku žalovaný konstatoval, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí se v popisu skutku nachází časový údaj „kolem 11:58 hod.“. Tato formulace připouští, že přesný čas přestupku se může nepatrně lišit. Pokud žalobce namítl, že se skutek stal v čase 11:51 hod. (a činí tak teprve v žalobě, neboť v průběhu řízení čas přestupku nijak nezpochybňoval, ani takové pochybnosti nevyšly jinak najevo), pak i kdyby se jednalo o údaj pravdivý, je tento rozdíl jednotek minut zahrnut v časovém určení „kolem 11:58 hod.“. Nejednalo by se o vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť skutek je popsán tak, aby nemohl být zaměněn s jiným.

5. Žalovaný shrnul, že přestupek byl prokázán dvěma svědeckými výpověďmi a videozáznamem. Výpovědi neobsahují žádné podstatné rozpory, korespondují také mezi sebou navzájem a rovněž s důkazem v podobě videozáznamu, z něhož jsou seznatelné povětrnostní podmínky a výhledové podmínky svědků, které odpovídají jejich popisu situace. Podle žalovaného není možné na základě nízkého rozlišení videozáznamu vidět, že by měl žalobce pravou ruku na volantu. Dle žalovaného lze z obecné řidičské zkušenosti považovat za notorietu, že mobilní telefon v ruce řidiče v protijedoucím vozidle je možno zaregistrovat prakticky v okamžiku. Žalobce na místě nic konkrétního netvrdil, podle svědků na otázku, co tedy držel v ruce, odpověděl, že držel pet lahev, resp. voňavku (do auta). Naopak v průběhu času žalobce stále více rozvíjí svou verzi skutkového děje, což věrohodnosti jeho tvrzení nepřidává. Žalovaný považuje skutkový stav za zjištěný bez důvodných pochybností a navrhl zamítnutí žaloby.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
7. Z obsahu správního spisu krajský soud zjistil, že správní orgán I. stupně věc projednal na podkladě oznámení Policie ČR, které obdržel dne 28. 2. 2024. Součástí policejních podkladů byl kromě Oznámení přestupku rukopis Oznámení přestupku sepsaný na místě, úřední záznam sepsaný prap. M. S., fotodokumentace pořízená při silniční kontrole a videozáznam na CD (z palubní kamery služebního vozidla). Z těchto podkladů se správní orgán I. stupně dozvěděl o důvodném podezření ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu žalobcem. Řízení o přestupku bylo zahájeno Oznámením o zahájení řízení o přestupku a předvoláním žalobce k ústnímu jednání doručeným žalobci dne 7. 3. 2024. K projednání přestupku bylo nařízeno ústní jednání na den 22. 4. 2024, které v termínu a v přítomnosti žalobce proběhlo. Správní orgán I. stupně v rámci dokazování vyslechl jako svědky oba policisty (prap. M. S. a prap. P.K.). Žalobci bylo umožněno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, což učinil jednak do protokolu a jednak připojením písemného vyjádření s fotodokumentací ke spisu. Následně vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným tím, že dne 14. 2. 2024 kolem 11:58 hod. v katastru obce Holasovice, část Kamenec, na silnici č. I/11, ve směru jízdy od obce Velké Heraltice na obec Neplachovice, část Zadky, řídil osobní motorové vozidlo Tesla rz. X, přičemž v kilometru 241,0 držel v pravé ruce u pravého ucha telefonní přístroj (mobilní telefon), což je zakázáno.

Tímto jednáním porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, čímž úmyslně spáchal přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1. zákona o silničním provozu, za což mu byl podle § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona uložen správní trest, a to pokuta ve výši 4 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

8. Krajský soud ve věci nařídil na den 27. 11. 2024 ústní jednání, v jehož průběhu setrvali účastníci řízení na své dosavadní argumentaci.
9. Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
10. Podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu, fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.
11. V prvním žalobním bodě žalobce rozporoval, že by za jízdy v pravé ruce u pravého ucha držel hovorové nebo jiné nařízení. Namítl předně, že jeho vozidlo je vybaveno technologií HandsFree, jakož i dalšími funkcemi, které umožňují propojení mobilního telefonu s automobilem skrz Bluetooth.
12. Krajský soud uvádí, že vybavení vozidla funkcí HandsFree a doprovodnými moderními technologiemi ještě neznamená a ani nevylučuje, že řidič vozidla může telefonovat s hovorovým zařízením v ruce. Z úřední činnosti je soudu známo, že přestupky tohoto typu jsou více než běžné, a to i přesto, že řidiči mají ve svém automobilu k dispozici HandsFree a další k tomu technologicky obdobné funkce. Skutečnost, že žalobce dosud neměl nikdy konflikt s policií, ani neobdržel žádné „trestné body“, do určité míry charakterizuje jeho osobnost a postoj k dodržování pravidel silničního provozu, nicméně z pohledu posuzovaného přestupkového jednání je irelevantní. Žalobní argumentace v prvním žalobním bodě proto sama o sobě důvodná není.
13. V dalším žalobním tvrzení žalobce brojil proti závěru žalovaného o nepoužitelnosti videozáznamu, neboť jej sice nelze použít k prokázání držení mobilu u ucha, ale rozdělením na jednotlivé snímky lze na jednom z nich při podrobném zkoumání vidět žalobcovu pravou ruku na volantu.
14. Krajský soud k žalobcově výhradě ohledně závěru o nepoužitelnosti videozáznamu uvádí, že po jeho podrobném přezkoumání má za prokázané, že z něj nelze z důvodu jeho nízké kvality spolehlivě rozpoznat, zda žalobce držel či nedržel v pravé ruce u ucha hovorové zařízení. K prokázání přestupkového děje je videozáznam neprůkazný. Jeho vypovídací hodnota spočívá v dokreslení okolností skutkového děje, jako je viditelnost, rychlost jízdy, posouzení výhledových poměrů policistů.
15. Žalobce však, jak zdůraznil také v žalobě (str. 3 žaloby), vygeneroval z předmětného videozáznamu dvě fotografie, které předložil žalovanému jako přílohu odvolání včetně popisků, jak bylo soudem zjištěno ze správního spisu. Fotografie sice nejsou příliš kvalitní, ale lze konstatovat, že mají vyšší vypovídací hodnotu než samotný videozáznam. Obsahem

správních spisů, jakož i obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí má krajský soud za prokázané, že ačkoliv žalobce předložil žalovanému spolu s odvoláním nové důkazy v podobě dvou fotografií, žalovaný se s nimi v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal. Žalovaný se na str. 5 napadeného rozhodnutí věnoval toliko vyhodnocení videozáznamu. Krajský soud tedy na základě uvedeného shledal důvodnou námitku žalobce, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jeho odvolacími námitkami, resp. s námitkou, že žalobce nedržel u pravého ucha hovorové zařízení, což mínil prokázat předloženými fotografiemi.

16. Soud přitom považuje za nutné zdůraznit závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 22. 1. 2009 č. j. 1 As 96/2008-115, podle nichž obviněný z přestupku může uplatnit nové skutečnosti a navrhnout nové důkazy i v odvolání; omezení stanovené v § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“) na řízení o přestupcích nedopadá.
17. Žalobce spolu s žalobou předložil neprovedené důkazy (fotografie) rovněž soudu a navrhl, a to také u ústního jednání dne 27. 11. 2024, aby důkazy provedl soud. Soud návrh na provedení těchto důkazů zamítl, neboť byly předloženy již ve správním řízení a bylo povinností žalovaného se s nimi vypořádat. Nelze odhlédnout od zásady, že těžištěm dokazování je principiálně správní řízení, kdežto řízení soudní je řízením přezkumným. Provedením důkazu, který žalovaný provést opomenul, by krajský soud nepřipustně nahrazoval činnost správního orgánu a porušil by tak princip dělby moci výkonné a soudní.
18. Další žalobcova námitka (žalobní bod 3)) se týká nepřesného časového údaje spáchání přestupku. Krajský soud toto žalobní tvrzení považuje za irrelevantní, když shodě s žalovaným má za to, že časové vymezení „kolem 11:58 hodin“ zahrnuje i drobnou odchylku v řádu několika minut. Smyslem přesného určení času (v některých případech také časového rozpětí) spáchání jakéhokoliv přestupku je zabránit situaci, kdy by konkrétně řešený přestupek byl zaměnitelný s jiným skutkem, což s ohledem na všechny okolnosti v nyní posuzované věci nehrozí. Vymezení času spáchání přestupku ve skutkové větě vyjádřené ve výroku prvostupňového rozhodnutí považuje krajský soud za přezkoumatelné a zcela dostačující.
19. Také 4. žalobní tvrzení, v němž žalobce uvádí na pravou míru pochybení, jehož se dopustil v soupisu hovorů předloženém k důkazu v přestupkovém řízení, krajský soud považuje rovněž za irrelevantní, neboť pro naplnění skutkové podstaty přestupku dle ust. § 125c odst. 1 zákona o silničním provozu je dostačující držení hovorového zařízení v ruce. To, zda současně probíhá telefonický hovor, je proto zcela nepodstatné.
20. Poslední dva žalobní body se týkají vyhodnocení svědeckých výpovědí obou policistů a krajský soud se jimi s ohledem na závěry, které učinil k žalobnímu bodu 2), nemohl zabývat. Vzhledem k současnému procesnímu stavu bude nezbytné, aby žalovaný v dalším řízení nejprve provedl důkaz fotografiemi předloženými žalobcem v odvolání a poté tento důkaz vyhodnotil ve vzájemné souvislosti s dalšími důkazy, přičemž je zapotřebí vyjít nejen z výpovědí obou policistů, kteří shodně uvedli, že žalobce držel telefon u pravého ucha, jak je vyjádřeno také ve skutkové větě výroku prvostupňového rozhodnutí, ale také z fotografií pořízených na místě dne 14. 2. 2024 zachycujících interiér vozidla. Veškeré provedené důkazy pak musí být vyhodnoceny komplexně, což za dané procesní situace krajský soud učinit nemůže.

21. Na základě závěrů soudu vyjádřených ve vypořádání žalobního bodu 2), tj. v odst. 13-17 tohoto rozsudku, krajský soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení, a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 písm. a) s. ř. s.), dále proto, že skutkový stav vyžaduje zásadní doplnění (§ 76 písm. b) s. ř. s.) a proto, že došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (§ 76 písm. c) s. ř. s.). Současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným soudem v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
22. O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení, které uplatnil v rozsahu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč.
23. Vzhledem k odlišné úpravě zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, v platném znění (dále jen o. s. ř.) a s. ř. s. týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s. ř. s., § 159, § 160 odst. 1 o. s. ř.) uložil soud žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 27. listopadu 2024

JUDr. Miroslava Honusová
samosoudkyně